

КОМУ ПРИНАДЛЕЖИ ЛЪВСКАТА КОЖА

АРАБСКА ПРИКАЗКА

Единъ куцъ и единъ слѣпъ останали презъ време на война въ една пустиня.

Когато безкракиятъ видѣлъ слѣпия, викналъ му:

— Кжде отивашъ, братко?

— Не знамъ кжде отивамъ, — отговорилъ слѣпиятъ. — Всички ме оставиха.

— Съ мене се случи сжщото — казалъ безкракиятъ. — Но внимавай добре, защото тамъ кждето вървишъ, има дълбока яма. Ела при мене!

— Какъ мога да дойда, като те не виждамъ.

— Азъ ще казвамъ кжде ще вървишъ и ти ще ме намѣришъ.

Така и сторили.

— Ето що да направимъ, — казалъ слѣпиятъ. — Ти ще ми се качишъ и ще ми показвашъ пжтя. Азъ ще вървя и ще те нося. Така ще си помогнемъ единъ на другъ.

Речено — сторено.

Слѣпиятъ вземалъ безкракия на гърба си и тръгналъ съ него. Когато минали много пжть, безкракиятъ извикалъ:

— Виждамъ орли, които кацатъ около убить лъвъ.

Безкракиятъ показалъ пжтя на слѣпия и скоро стигнали мѣстото, дето лежалъ лъвътъ.

Слѣпиятъ тогава попиталъ:

— Сега чия ще бжде лъвската кожа?

— Разбира се, че моя! — отговорилъ безкракиятъ.

— Какъ така?

— Твърде просто — азъ го видѣхъ.

— Така ли? — казалъ слѣпецътъ. — А кой те донесе до тукъ, — твоитѣ очи или моитѣ крака?

Безногиятъ отговорилъ:

— Твоитѣ крака не би дошли до тука, безъ моитѣ очи!

И като се спустналъ по гърба на слѣпеца, оставилъ го самъ. Слѣпиятъ постоялъ въ нерешителностъ на едно мѣсто и викналъ:

— Тукъ ли си, приятелю?

Безногиятъ мълчалъ.

Слѣпиятъ помислилъ, помислилъ и пакъ викналъ:

— Слушай, ти имашъ право, лъвската кожа е твоя! Прощавай, приятелю!

И слѣпиятъ тръгналъ бързо.

Тогава безногиятъ разбралъ, че ще загине самъ, че не ще може да иде никжде и завикалъ:

— Стой, братко, стой! Лъвската кожа е твоя!

Следъ това тѣ одрали лъва и взели кожата му. Безногиятъ се качилъ на слѣпия и тръгнали пакъ съ дружни сили да търсятъ спасителенъ пжть.